

BELGISCHE KAMER VAN
VOLKSVERTEGENWOORDIGERS

CHAMBRE DES REPRÉSENTANTS
DE BELGIQUE

Handelingen

Annales

INTEGRAAL VERSLAG
VAN DE OPENBARE VERGADERING VAN DE

COMPTE RENDU INTÉGRAL
DE LA RÉUNION PUBLIQUE DE LA

COMMISSIE VOOR DE SOCIALE ZAKEN

COMMISSION DES AFFAIRES SOCIALES

VAN

DU

02-02-2000

02-02-2000

AGALEV-ECOLO	:	Anders gaan leven / Ecologistes Confédérés pour l'organisation de luttes originales
CVP	:	Christelijke Volkspartij
FN	:	Front National
PRL FDF MCC	:	Parti Réformateur libéral - Front démocratique francophone - Mouvement des Citoyens pour le Changement
PS	:	Parti socialiste
PSC	:	Parti social chrétien
SP	:	Socialistische Partij
VLAAMS BLOK	:	Vlaams Blok
VLD	:	Vlaamse Liberalen en Democraten
VU&ID	:	Volksunie&ID21

Afkortingen bij de nummering van de publicaties :

DOC 50 0000/000 : Parlementair Document van de 50e zittingsperiode +
het nummer en het volgnummer
QRVA : Schriftelijke Vragen en Antwoorden
HA : Handelingen (Integraal Verslag)
BV : Beknopt Verslag
PLEN : Plenumvergadering
COM : Commissievergadering

Abréviations dans la numérotation des publications :

DOC 50 0000/000 : Document parlementaire de la 50e
législature, suivi du n° et du n° consécutif
QRVA : Questions et Réponses écrites
HA : Annales (Compte Rendu Intégral)
CRA : Compte Rendu Analytique
PLEN : Séance plénière
COM : Réunion de commission

Officiële publicaties uitgegeven door de Kamer van volksvertegenwoordigers
Bestellingen :
Natieplein 2
1008 Brussel
Tel. : 02/549 81 60
Fax : 02/549 82 74
www.deKamer.be
e-mail : alg.zaken@deKamer.be

Publications officielles éditées par la Chambre des représentants
Commandes :
Place de la Nation 2
1008 Bruxelles
Tél. : 02/549 81 60
Fax : 02/549 82 74
www.laChambre.be
e-mail : aff.generales@laChambre.be

Inhoud

Woensdag 2 februari 2000

COMMISSIE VOOR DE SOCIALE ZAKEN - COM 105

Samengevoegde mondelinge vragen van de heer Peter Vanvelthoven aan de minister van Sociale Zaken en Pensioenen over "de achterstallige betalingen van RSZ-bijdragen van voetbalclubs" (nrs. 681 en 867)

sprekers: **Peter Vanvelthoven, Frank Vandenbroucke**, minister van Sociale Zaken en Pensioenen

Mondelinge vraag van mevrouw Greta D'Hondt aan de minister van Sociale Zaken en Pensioenen over "de maaltijdcheques" (nr. 685)

sprekers: **Greta D'Hondt, Frank Vandenbroucke**, minister van Sociale Zaken en Pensioenen

Mondelinge vraag van de heer Luc Goutry aan de minister van Sociale Zaken en Pensioenen over "de honoraria-supplementen in ziekenhuizen" (nr. 857)

sprekers: **Luc Goutry, Frank Vandenbroucke**, minister van Sociale Zaken en Pensioenen

Mondelinge vraag van mevrouw Greta D'Hondt aan de minister van Sociale Zaken en Pensioenen over "de terugbetaling van rolstoelen" (nr. 891)

sprekers: **Greta D'Hondt, Frank Vandenbroucke**, minister van Sociale Zaken en Pensioenen

Mondelinge vraag van mevrouw Michèle Gilkinet aan de minister van Sociale Zaken en Pensioenen over "de chronische ziekten" (nr. 896)

sprekers: **Michèle Gilkinet, Frank Vandenbroucke**, minister van Sociale Zaken en Pensioenen

Mondelinge vraag van mevrouw Yolande Avontroodt aan de minister van Sociale Zaken en Pensioenen over "de selectie in de aanvullende verzekering 'kleine risico's' voor zelfstandigen" (nr. 909)

sprekers: **Yolande Avontroodt, Frank Vandenbroucke**, minister van Sociale Zaken en Pensioenen

Mondelinge vraag van mevrouw Greta D'Hondt aan de minister van Sociale Zaken en Pensioenen over "de overname van de kinderbijslagdossiers van de personeelsleden van de RTBF" (nr. 920)

sprekers: **Greta D'Hondt, Frank Vandenbroucke**, minister van Sociale Zaken en Pensioenen

Mondelinge vraag van mevrouw Greta D'Hondt aan de minister van Sociale Zaken en Pensioenen over "de kost van de loonkostendaling en de financiering ervan" (nr. 935)

sprekers: **Greta D'Hondt, Frank Vandenbroucke**, minister van Sociale Zaken en Pensioenen

Sommaire

Mercredi 2 février 2000

COMMISSION DES AFFAIRES SOCIALES - COM 105

Questions orales jointes de M. Peter Vanvelthoven au ministre des Affaires sociales et des Pensions sur "les arriérés de cotisations ONSS dus par les clubs de football" (n°s 681 et 867)

orateurs: **Peter Vanvelthoven, Frank Vandenbroucke**, ministre des Affaires sociales et des Pensions

Question orale de Mme Greta D'Hondt au ministre des Affaires sociales et des Pensions sur "les chèques repas" (n° 685)

orateurs: **Greta D'Hondt, Frank Vandenbroucke**, ministre des Affaires sociales et des Pensions

Question orale de M. Luc Goutry au ministre des Affaires sociales et des Pensions sur "les suppléments d'honoraires dans les hôpitaux" (n° 857)

orateurs: **Luc Goutry, Frank Vandenbroucke**, ministre des Affaires sociales et des Pensions

Question orale de Mme Greta D'Hondt au ministre des Affaires sociales et des Pensions sur "les remboursements de chaises roulantes" (n° 891)

orateurs: **Greta D'Hondt, Frank Vandenbroucke**, ministre des Affaires sociales et des Pensions

Question orale de Mme Michèle Gilkinet au ministre des Affaires sociales et des Pensions sur "les maladies chroniques" (n° 896)

orateurs: **Michèle Gilkinet, Frank Vandenbroucke**, ministre des Affaires sociales et des Pensions

Question orale de Mme Yolande Avontroodt au ministre des Affaires sociales et des Pensions sur "la sélection au niveau de l'assurance soins de santé et indemnités 'petits risques' pour les travailleurs indépendants" (n° 909)

orateurs: **Yolande Avontroodt, Frank Vandenbroucke**, ministre des Affaires sociales et des Pensions

Question orale de Mme Greta D'Hondt au ministre des Affaires sociales et des Pensions sur "la reprise des dossiers d'allocations familiales des membres du personnel de la RTBF" (n° 920)

orateurs: **Greta D'Hondt, Frank Vandenbroucke**, ministre des Affaires sociales et des Pensions

Question orale de Mme Greta D'Hondt au ministre des Affaires sociales et des Pensions sur "le coût de la réduction du coût salarial ainsi que le financement de celle-ci" (n° 935)

orateurs: **Greta D'Hondt, Frank Vandenbroucke**, ministre des Affaires sociales et des Pensions

COMMISSION DES AFFAIRES SOCIALES

RÉUNION PUBLIQUE DU
MERCREDI 2 FÉVRIER 2000

COMMISSIE VOOR DE SOCIALE ZAKEN

OPENBARE VERGADERING VAN
WOENSDAG 2 FEBRUARI 2000

De vergadering wordt geopend om 14.05 uur door de heer **Joos Wauters**, voorzitter.

La réunion est ouverte à 14.05 heures par M. **Joos Wauters**, président.

Samengevoegde mondelinge vragen van de heer Peter Vanvelthoven aan de minister van Sociale Zaken en Pensioenen over "de achterstallige betalingen van RSZ-bijdragen van voetbalclubs" (nrs. 681 en 867)

Questions orales jointes de M. Peter Vanvelthoven au ministre des Affaires sociales et des Pensions sur "les arriérés de cotisations ONSS dus par les clubs de football" (n°s 681 et 867)

De heer **Peter Vanvelthoven** (SP) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, verontschuldig mij voor het laattijdig stellen van mijn vraag. Mijn eerste vraag stond twee weken geleden al op de agenda. Toen was mijn aanwezigheid vereist in de dioxinecommissie en vorige week lag ik ziek te bed.

Ondertussen heb ik via het beknopt verslag kennis kunnen nemen van het antwoord dat de minister vorige week al op een gelijkaardige vraag van de heer Leterme heeft gegeven. Ik heb daarin gelezen dat de minister betreurt dat een aantal parlementsleden informatie te grabbel heeft gegooid aan de pers. Men heeft de mosterd daarvoor niet bij mij gehaald, mijnheer de minister.

Ik heb u een schriftelijke vraag gesteld over de voetbalclubs. U heeft daarop geantwoord. Ik ga de cijfers niet herhalen, de achterstanden zijn ondertussen bekend.

Ik zou van u willen weten welke concrete stappen de RSZ met betrekking tot de diverse voetbalclubs zal zetten. Ik heb die vraag een tweetal weken geleden al grotendeels beantwoord gekregen via de pers. Daaruit bleek dat u ook contact hebt opgenomen met de heer Jan Peeters, secretaris-generaal van de voetbalbond. Naar aanleiding van de persartikelen in dat verband, heb ik een aantal bijkomende vragen.

Wat heeft uw gesprek concreet opgeleverd ? Ik lees dat de voetbalbond voorstelt om via een licentiesysteem clubs uit te sluiten indien ze RSZ-schulden hebben. Klopt dat ? Betekent dat ook dat voetbalclubs met een RSZ-achterstand nogmaals een zestal maanden uitstel krijgen voor er verder iets gebeurt ? Ik heb ook begrepen dat het licentiesysteem alleen voor de clubs uit eerste klasse geldt. Welke initiatieven zullen er voor de clubs uit tweede klasse worden genomen ? Blijkbaar liggen hun RSZ-schulden nog hoger dan bij de clubs uit eerste klasse.

Minister **Frank Vandenbroucke** : Mijnheer de voorzitter, collega's, voortgaand op het vorige antwoord op de parlementaire vraag van de heer Vanvelthoven, wil ik eerst een opsomming geven van de huidige situatie van de betrokken clubs, afgesloten op 7 januari, het derde kwartaal van 1999 inbegrepen.

Aantal clubs niet in orde met de betaling van de bijdragen : in eerste nationale : 9; in tweede nationale : 14. Aantal clubs in orde met het betalen van de bijdrage : in eerste nationale : 9; in tweede nationale : 4. Het globale bedrag van de nog verschuldigde bedragen : eerste nationale : 78 475 015 frank; tweede nationale : 105 815 190 frank.

Tegen alle clubs die een bijdrage aan de Rijksdienst verschuldigd zijn, met een voorlopige uitzondering van één club, werden rechtsvervolgingen ingesteld met het oog op de recuperatie van de betrokken kwartalen.

Waar het gaat over bedragen van recent vervallen kwartalen, is deze procedure nog niet gebeurd. Zodra de Rijksdienst een definitief vonnis heeft bekomen, gaat de instelling over tot de tenuitvoerlegging met alle middelen van recht en in voorkomend geval, met een dagvaarding in ontbinding of in faillissement.

Indien er een redelijk voorstel wordt gedaan, kan de Rijksdienst een afbetalingsplan voor de schuld aanvaarden en niet overgaan tot gedwongen tenuitvoerlegging. Hierbij moet worden opmerkt dat op dit ogenblik geen enkel afbetalingsplan, zoals dat werd overeengekomen tussen de administratie en de voetbalclubs, werd nageleefd. In die gevallen wordt de tenuitvoerlegging aangevat of hernomen.

Frank Vandenbroucke

Ik heb al eerder gezegd dat het mij niet aangewezen lijkt om bijzondere maatregelen te treffen voor zover de RSZ het nodige doet om een vonnis te bekomen en overgaat tot de tenuitvoerlegging ervan. Ik heb opdracht gegeven aan de RSZ om er nauwlettend op toe te zien dat dit effectief gebeurt.

Ik heb inderdaad ook contact opgenomen met de Belgische Voetbalbond, via de heer Jan Peeters. Hij deelt mijn zorg dat clubs in orde moeten zijn met de RSZ. De heer Peeters heeft mij gezegd dat de Bond aan een reglement werkt waardoor profclubs alleen nog een licentie zullen kunnen krijgen als ze kunnen aantonen dat ze in orde zijn met onder meer hun RSZ-betalingen. Ik juich die benadering van de Koninklijke Voetbalbond ten zeerste toe. Ik heb ook aan de RSZ de opdracht gegeven om dat voorstel verder op zijn technische modaliteiten te onderzoeken en daarover met de Voetbalbond overleg te organiseren.

Het is duidelijk dat de RSZ in afwachting daarvan zijn normale invorderingspolitiek voortzet. Daarnaast zal de Voetbalbond er bij de betrokken clubs op aandringen om met de RSZ over een afbetalingsschema te onderhandelen tijdens de eerstvolgende periode.

Het systeem van de licenties kan een groot deel van de problematiek preventief voorkomen. Door dit systeem kunnen clubs die schuldenaar zijn bij, onder meer, de RSZ hun licentie verliezen. Het zou van toepassing kunnen worden vanaf het competitie seizoen 2001 à 2002. Het is dus niet zo dat de betreffende voetbalclubs de facto een uitstel van betaling krijgen totdat de Belgische Voetbalbond een licentiesysteem heeft uitgewerkt. Integendeel, in afwachting daarvan kunnen de clubs met de RSZ afbetalingsplannen afspreken die ook moeten worden nageleefd. Indien dat niet gebeurt, worden de gebruikelijke invorderingsprocedures voortgezet. De clubs die zich niet bereid tonen om de situatie recht te zetten, dreigen in de toekomst hun licentie te verliezen.

Voor de clubs uit de eerste afdeling bestaat er binnen de Bond een principiële akkoord over het licentiesysteem. Daar zich in de tweede nationale afdeling minstens even grote problemen voordoen, wordt er bij de Bond naar gestreefd om ook voor deze clubs een dergelijk systeem uit te werken. In afwachting daarvan worden ook voor deze clubs de gebruikelijke terugvorderingsprocedures toegepast door de RSZ.

Als de schuld van de voetbalclubs gestegen is in vergelijking met de toestand tot en met het vierde kwartaal 1998 - zoals ik dat in mijn schriftelijk antwoord op uw vraag van 9 augustus 1999 heb weergegeven - dan is dat zo omdat enkele clubs de bijdragen van recent vervallen kwartalen niet hebben betaald.

De heer **Peter Vanvelthoven** (SP) : Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord, dat mij tot tevredenheid stemt. Ik stel vast dat u de voetbalclubs op gelijke wijze wilt behandelen als andere RSZ-bijdrageplichtigen en zij noch in negatieve, noch in positieve zin een andere regeling genieten.

Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

Mondelinge vraag van mevrouw Greta D'Hondt aan de minister van Sociale Zaken en Pensioenen over "de maaltijdcheques" (nr. 685)

Question orale de Mme Greta D'Hondt au ministre des Affaires sociales et des Pensions sur "les chèques repas" (n° 685)

Mevrouw **Greta D'Hondt** (CVP) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, in de plenaire vergadering van 2 december 1999 heeft de heer Letermé u vragen gesteld inzake de schulden van het onderwijs van de Franse Gemeenschap bij de RSZ. Eén van de oorzaken van de schuldenlast van de Franse Gemeenschap die op dit ogenblik 237 miljoen frank bedraagt, heeft betrekking op de uitreiking van maaltijdcheques ter vervanging van de bestaande eindejaarspremie voor de periode 1990-1992.

Mijnheer de minister, vooreerst een opfrissing van het geheugen. In 1990 beslisten de Vlaamse en de Franse Gemeenschap de bestaande eindejaarspremie van de leerkrachten om te zetten in maaltijdcheques. Hierdoor bespaarden de beide gemeenschappen voor 1990 3,7 miljard frank waarvan 362 miljoen frank sociale zekerheidsbijdragen. In juli 1991 heeft de Vlaamse Gemeenschap een einde gesteld aan deze praktijk en werd de oorspronkelijke eindejaarspremie in ere hersteld. De Vlaamse Gemeenschap heeft zijn schuld bij de RSZ vereffend.

De Franse Gemeenschap weigerde het Vlaams initiatief te volgen en bleef tot en met 1992 maaltijdcheques betalen ter vervanging van de eindejaarspremie.

De administratie en het beheerscomité van de RSZ hebben de vervanging van de premie door maaltijdcheques steeds betwist en bleven de betaling van sociale zekerheidsbijdragen vorderen. Het arrest nr. 693 van 27 januari 1993 van het Arbitragehof vernietigde het decreet van 15 oktober 1991 van de Franse Gemeenschap tot omzetting van de eindejaarspremie in maaltijdcheques. In zijn advies nr. 966 sprak de NAR zich unaniem en onomwonden uit tegen de praktijk van omzetting van bestaande looncomponenten, in casu de eindejaarspremie, in maaltijdcheques.

Greta D'Hondt

Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, op 16 juni 1999 heeft de toenmalige minister van Sociale Zaken de NAR gevraagd advies uit te brengen over een ontwerp van koninklijk besluit ter vervanging van artikel 30 van het koninklijk besluit van 28 november 1969. Het ontwerp van koninklijk besluit strekte er onder meer toe de maaltijdcheques toegekend aan het onderwijzend personeel van de Franse Gemeenschap vrij te stellen van sociale bijdragen. De NAR stemde niet in met het ontwerp en verwees naar zijn advies nr. 966.

Mijnheer de minister, op 24 september 1999 diept u het ontwerp van koninklijk besluit opnieuw op en vraagt u de NAR terzake een advies uit te brengen. In het advies nr. 1289 merkt de NAR - mijns inziens volkomen terecht - op dat het koninklijk besluit tot doel heeft de in de periode 1990-1992 toegekende maaltijdcheques te onttrekken aan sociale zekerheidsbijdragen. De NAR bevestigt zijn advies nr. 966 en verzet zich tegen uw ontwerp van koninklijk besluit.

Mijnheer de minister, hoe reageren u én de regering op het negatief advies van de NAR ?

Welke houding neemt u aan na dit negatieve advies ? Zult u zich al dan niet aansluiten bij het door de NAR geformuleerde advies ? Zult u anders in tegenstelling hiermee clementie hebben voor de onterechte omzetting van lonen in maaltijdcheques, tegen een uitspraak van het Arbitragehof in, tegen alle adviezen van de NAR in en indruisend tegen alle vormen van solidariteit ? Ik heb er trouwens mijn bundel van in die tijd nog eens op nageslagen. U weet dat ik een verzamelaar ben van dergelijke dingen. Daarin heb ik pertinent gelezen dat de toenmalige Franse Gemeenschapsregering van oordeel was dat eigenlijk al genoeg werd betaald aan de nationale kassen en dat men even veel terug moet krijgen als men heeft betaald. Mijnheer de minister, ik hoop dat u deze visie niet deelt en dit koninklijk besluit dus niet zult nemen.

Minister Frank Vandenbroucke : Mijnheer de voorzitter, collega D'Hondt, in zijn advies nummer 1289 herhaalde de Nationale Arbeidsraad inderdaad een vorig advies volgens hetwelk de openbare sector aan dezelfde voorwaarden moet voldoen als de privé-sector, om een vrijstelling van sociale bijdragen voor maaltijdcheques te krijgen. Zowel de werknemers van de openbare sector als van de privé-sector vallen immers voor bepaalde takken van de sociale zekerheid, onder hetzelfde stelsel, met name de verzekering voor geneeskundige verzorging.

In de privé-sector worden de maaltijdcheque niet als loon beschouwd, weliswaar onder een aantal voorwaarden die u ongetwijfeld kent : de maaltijdcheque moet zijn vervat in een CAO op sectoraal vlak of ondernemingsvlak; het aantal toegekende maaltijdcheque moet gelijk zijn aan het aantal werkelijke arbeidsdagen; de maaltijd-

cheque moet op naam zijn; de maaltijdcheque mag slechts worden gebruikt voor de betaling van een eetmaal of voor de aankoop van verbruiksklare voeding; de tussenkomst van de werkgever mag niet meer dan 180 frank bedragen.

Aangezien in de openbare sector niet aan deze voorwaarden werd voldaan, herhaalt de NAR in zijn advies dat deze maaltijdcheques als loon dienen te worden beschouwd en dat er bijgevolg sociale bijdragen dienen te worden betaald.

Vermits de NAR dit standpunt herhaalt, wens ik ermee rekening te houden. Dat betekent concreet dat daarover opnieuw overleg moet worden gepleegd. Terzake erfde ik van mijn voorganger een ontwerp van koninklijk besluit - dat ik nogmaals verzond - en waarin heel wat instellingen worden opgesomd waarvan er inmiddels al heel wat spontaan hun bijdragen hebben betaald en geregulariseerd zijn. De betalingen gebeurden volgens de beschikkingen die de RSZ had opgesteld.

Het koninklijk besluit slaat thans in feite op minder belangrijke bedragen dan jaren geleden. Dat is een belangrijk element. De financiële gevolgen voor de betrokken Gemeenschappen en Gewesten zijn vrij beperkt. Trouwens in dat verband wens ik u volgende cijfers te geven, weliswaar met betrekking tot de periode van 1990 tot en met 1992. Ik meen overigens dat u terzake cijfers aanhaalde met betrekking tot de periode tot en met 1995, maar daarover gaat deze discussie niet. Immers, het koninklijk besluit was een poging om voor 1990 tot en met 1992 als het ware met een blanco lei te beginnen.

Het nog openstaande bedrag, opslagen en intresten inbegrepen, is 24 514 370 frank voor de instellingen van de Vlaamse Gemeenschap. Voor het Waalse Gewest gaat het om 46 161 078 frank en ten opzichte van het Brussels Gewest en de Duitstalige Gemeenschap zijn er geen vorderingen.

Het gaat om de volgende instellingen van de Vlaamse Gemeenschap : het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, het Openbaar Psychiatrisch Centrum te Geel, het BLOSO, de Vlaamse Landmaatschappij, het Vlaams Fonds voor Integratie van Personen met een Handicap, de NDPZ. Het grootste deel wordt gevorderd van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap.

Voorname bedragen zijn niet omvangrijk, maar zij vormen weliswaar achterstallen, opslagen en intresten inbegrepen. Gezien het tweede negatief advies van de NAR, moet terzake opnieuw overleg worden gepleegd.

Mevrouw Greta D'Hondt (CVP) : Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord. Alle voorwaarden die u hebt opgesomd opdat maaltijdcheques niet onderhevig zouden zijn aan RSZ-inhoudingen kloppen volkomen. Een van de belangrijke voorwaarden, die ook de oorzaak was

Greta D'Hondt

van de betwisting met de onderwijssector, zowel aan Franstalige als aan Nederlandstalige zijde, was het omzetten van een bestaande looncomponent in maaltijdcheques. Dat is de grootste fout die men kon begaan bij het installeren van het systeem van de maaltijdcheques.

Ik ga niet met u in discussie treden over de bedragen. Ik heb mij gebaseerd op gegevens uit het verleden en de cijfers die u hebt gegeven in uw antwoord in de plenaire vergadering. Toen hebt u een aantal subcategorieën opgesomd. Ik heb de cijfers niet samengeteld maar ik heb getracht uit de volledige openstaande schuld de cijfers betreffende het Franstalige onderwijs af te leiden.

Het ging mij overigens niet om de bedragen maar om het principe. Ik verneem uit uw antwoord immers dat dit koninklijk besluit, dat een vrijstelling inhoudt van de verschuldigde bedragen op de maaltijdcheques die een omzetting waren van de eindejaarspremie, niet zal verschijnen.

Minister **Frank Vandenbroucke** : Ik denk dat ik in mijn eerste antwoord op de vragen daarover, de jaren '90 tot '95 altijd samen heb genomen, maar ik kan mij vergissen. Dit zijn alleszins de cijfers van de openstaande schuld voor de periode 1990-1992. Ik wil verduidelijken dat ik niet heb gezegd wat de regering gaat doen met dat koninklijk besluit. Naar mijn mening moet daarover opnieuw worden overlegd. De regering is het daarmee eens.

Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

Mondelinge vraag van de heer Luc Goutry aan de minister van Sociale Zaken en Pensioenen over "de honorariumsupplementen in ziekenhuizen" (nr. 857)

Question orale de M. Luc Goutry au ministre des Affaires sociales et des Pensions sur "les suppléments d'honoraires dans les hôpitaux" (n° 857)

De heer **Luc Goutry** (CVP) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, het onderwerp komt in de actualiteit en ik zou van de minister dan ook graag willen vernemen waar men nu staat met de fameuze honorariumsupplementen. Op 1 december 1999 kwam dit in de commissie nog aan bod, op vraag van de heren Anthuenis en Bacquelaïne. U hebt toen geantwoord te zullen doen wat u daarover steeds hebt gezegd, namelijk artikel 50bis toepassen via een koninklijk besluit. Vanaf 2000 zou dit ook bindend worden verklaard. In uw antwoord hebt u een onderscheid gemaakt tussen eenpersoonkamers die u niet onmiddellijk zou aanpakken en de twee- of meerpersoonkamers waarvoor u een

zuivere regeling wilde. Wat is de precieze tijdsplanning voor het koninklijk besluit ? Wat is de stand van zaken ? Er zullen zeker een aantal adviezen moeten worden gevraagd en alleszins aan de Raad van State. Waar staat u daarmee ?

Over de nationale commissie geneesheren-ziekenfondsen hebben wij de laatste tijd gelezen dat er daar geen advies zou zijn. Maandag vergaderde deze commissie echter nog en ik zou graag willen weten hoe het daar verder is geëvolueerd. Zult u bovendien gehouden zijn aan een adviesprocedure die voortvloeit uit de wet van 1963 en een koninklijk besluit van 1993 in verband met die wet, waardoor ook het verzekeringscomité en de algemene raad hun advies zullen geven ?

Het tweede deel van mijn vraag houdt verband met een interpretatie die toch voor problemen blijft zorgen en wel voor de daghospitalisatie. In het verleden waren wij er zeker van dat de regeling van de supplementen onder de toepassing van de wetgeving terzake viel. Op het terrein duurt de discussie echter voort en creëert men onduidelijkheden. Blijkbaar weet men niet wat onder de wet valt. Zou het niet goed zijn dit in het koninklijk besluit te incorporeren, zodat daarover geen onduidelijkheid blijft bestaan ?

Minister **Frank Vandenbroucke** : Mijnheer de voorzitter, collega, in antwoord op uw vraag kan ik meedelen dat ik de nationale commissie geneesheren-ziekenfondsen tijdens haar vergadering van 24 januari 1999 voor de tweede keer heb gevat over de uitvoering van artikel 50bis, § 2, alinea 3 van de ZIV-wet voor het jaar 2000. Ter zitting kon alleen worden vastgesteld dat de nationale commissie daarover geen advies heeft uitgebracht. Momenteel onderzoek ik wat het juridische gevolg is van de weigering om een advies te verlenen in deze aangelegenheid en ik peil naar de achterliggende motieven. Aan de nationale commissie werd meegedeeld dat gebruik wordt gemaakt van de procedure waarin voorzien is in artikel 21, eerste lid van de wet van 25 april 1963 betreffende het beheer van de sociale zekerheid. In uitvoering van artikel 213, § 2, tweede lid van de ZIV-wet werd voornoemde bepaling van toepassing verklaard op de nationale commissie geneesheren-ziekenfondsen door artikel 2, § 1, f van het koninklijk besluit van 9 september 1993.

Dan is er de toepassing van voornoemd artikel 50bis op de daghospitalisatie. U verwijst daarvoor naar bepaalde verklaringen van parlementsleden tijdens de voorbereiding van het huidige artikel 50bis. Terzake moet wel worden vastgesteld dat op zuiver juridisch vlak andere stellingen worden geformuleerd, onder meer in gerechtelijke procedures. Ik ben bereid om die problematiek verder te laten onderzoeken door het RIZIV, maar ik kan mij daar nu niet over uitspreken.

De heer **Luc Goutry** (CVP) : Mijnheer de minister, u hebt uitzonderlijk kort geantwoord op een nochtans belangrijke politieke vraag. Deze vraag neemt aan belang toe, omdat wij steeds meer vernemen via de actualiteit en de pers dat het eigenlijk niet zo goed gaat in de zogenaamde medico-mut. In de nationale commissie zijn er problemen. Recent kwam er nog een wetsvoorstel van de PRL, ondertekend door de heer Bacquellaine.

Dit wetsvoorstel stelt voor om terug te keren naar de vroegere toestand. Op 1 december hebt u gezegd dat hier geen sprake van kan zijn en dat u dit zult doorvoeren. Ik wou u absoluut horen bevestigen dat u nog steeds zinnens bent een koninklijk besluit op te stellen. Verder wil ik graag weten welke timing u hiervoor voorziet.

De **voorzitter** : Mijnheer Goutry, beknoptheid wordt ons opgelegd door het Reglement. Deze manier van werken siert ons dan ook.

De heer **Luc Goutry** (CVP) : Mijnheer de voorzitter, ik ben bereid om beknopt te spreken. Ik heb de minister in mijn repliek echter een bijkomende vraag gesteld. Hij heeft immers niet geantwoord op mijn vraag in verband met de timing. Hij heeft gezegd dat de medico-mutualistische commissie geen advies heeft gegeven en dat hij zal onderzoeken wat de gevolgen van die weigering zijn. Hij heeft bevestigd dat het advies er volgens de wet van 1963 moet komen. De daghospitalisatie zal verder worden onderzocht. Mijn vraag was of de minister zal doorgaan en of het koninklijk besluit er komt. Wanneer zal hij het uitvaardigen ? Met die adviezen kunnen we immers bezig blijven. Er zijn zelfs vragen in verband met de retroactiviteit, die volgens de wet eigenlijk vanaf 1 januari 2000 ingaat. We zitten dus wat dat betreft in een vacuüm. De wet was gemaakt tot en met eind 1999, precies omdat de Koning dan de mogelijkheid kreeg om het koninklijk besluit uit te vaardigen. Dat is de politieke ondergrond van mijn vraag. Het gaat hier dus niet om een louter informatieve vraag, ik wil ook weten of de minister al dan niet doorgaat.

Minister **Frank Vandenbroucke** : Ik meen dat ik een relevant antwoord heb gegeven.

De heer **Luc Goutry** (CVP) : Mijnheer de voorzitter, ik krijg helemaal geen antwoord op mijn vraag. Ik vraag de minister of hij al dan niet een koninklijk besluit zal uitvaardigen. Hij geeft mij echter alleen een technische uitleg over de adviezen. Men moet ernstig zijn. Hier worden politieke vragen gesteld. Het gaat hier niet om de adviezen, ik wil weten of de minister zijn stelling van 1 december bevestigt. Ik zal hem even citeren, want blijkbaar zijn heel wat mensen kort van geheugen : "Ik ben inderdaad van plan om krachtens artikel 50bis voor de ziekenhuisartsen, zowel degenen die tot de overeenkomst zijn toegetreden als de anderen, een beperking

van de honorariumsupplementen in te voeren wanneer het een gemeenschappelijke kamer of een kamer met twee bedden betreft". Ik vraag hem dus of hij bij zijn stelling van 1 december blijft en een koninklijk besluit zal uitvaardigen.

De **voorzitter** : Mijnheer Goutry, de minister heeft een aantal elementen van antwoord gegeven. Het is aan ons om daar de conclusies uit te trekken. De minister zegt dat hij adviezen gevraagd heeft en dat hij dit nu verder zal bestuderen. Ik neem daar akte van.

Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

Mondelinge vraag van mevrouw Greta D'Hondt aan de minister van Sociale Zaken en Pensioenen over "de terugbetaling van rolstoelen" (nr. 891)

Question orale de Mme Greta D'Hondt au ministre des Affaires sociales et des Pensions sur "les remboursements de chaises roulantes" (n° 891)

Mevrouw **Greta D'Hondt** (CVP) : Mijnheer de voorzitter, ik moet eerlijk zeggen dat dit soort reacties niet aangenam zijn en dat ze geen blijk geven van degelijk parlementair werk. Daar zullen we echter op een andere keer over praten. Mijnheer de minister, ik heb het niet over u. Ik kijk ook naar onze socialistische collega's. We weten hoeveel werk daar in de vorige legislatuur van gemaakt is.

De **voorzitter** : Mevrouw D'Hondt, uw vraag is nu aan de orde.

Mevrouw **Greta D'Hondt** (CVP) : Mijnheer de minister, elke gehandicapte met een bepaalde zelfredzaamheid heeft recht op een tussenkomst van het RIZIV voor de aanschaf van een rolstoel.

De in de nomenclatuur opgenomen rolstoel is een standaardmodel dat wat primitief aandoet en weinig aanpassingsmogelijkheden biedt. De terugbetaling van een dergelijk model bedraagt ongeveer 25 000 frank.

Op dit ogenblik zijn er lichtgewicht wagentjes met meer aanpassingsmogelijkheden op de markt die perfect tegemoetkomen aan een aantal noden. Deze rolstoelen zijn uitgerust met een speciaal zitje, een soort schelp dat meer steun biedt. Voor kinderen is dit zitje een echte innovatie. De kostprijs bedraagt 75 000 frank zodat de patiënt of de familie gemakkelijk 50 000 frank moet bijpassen.

De RIZIV-nomenclatuur stemt met een terugbetaling van dit soort rolstoelen in op voorwaarde dat de aanvrager lijdt aan een selectieve aantasting van de onderste

Greta D'Hondt

ledematen. Patiënten die lijden aan hersenverlamming vertonen heel wat verschillende aantastingen van de onderste en de bovenste ledematen en van de romp. De zeer restrictieve nomenclatuur voor de terugbetaling van aanpasbare rolstoelen heeft tot gevolg dat heel wat gehandicapten een belangrijk hulpmiddel wordt ontzegd.

In de vorige legislatuur werd een belangrijke inspanning geleverd inzake de terugbetaling van elektrische rolstoelen. Een bijkomende inspanning zonder bijkomende kosten voor dit soort rolstoelen dringt zich op. Op voorwaarde dat de gewone rolstoel wordt terugbetaald, kan de patiënt zich op dit ogenblik twee rolstoelen aanschaffen. Dit betekent dat de patiënt de terugbetaling van een gemakkelijke rolstoel kan krijgen in plaats van twee gewone rolstoelen. Op die manier kan de patiënt 50 000 frank recupereren.

Mijnheer de minister, is het niet wenselijk een hogere terugbetaling uit te werken voor dit gebruiksvriendelijk model? Houdt het criterium van de selectieve aantasting van de onderste ledematen voldoende rekening met de noden van de patiënt? Bestudeert de Wetenschappelijke Raad de problematiek? Bent u bereid dit punt aan de raad voor te leggen? Bent u bereid mijn alternatief inzake terugbetaling van een gebruiksvriendelijke rolstoel te overwegen?

Minister **Frank Vandenbroucke** : Mijnheer de voorzitter, collega, bij het opmaken van de nomenclatuur is bewust een onderscheid gemaakt tussen een standaardrolstoel en een lichtgewicht actief rolstoel. De standaardrolstoel is bestemd voor gebruikers met een ernstige vermindering van de motorische functie van de onderste ledematen. Voor die patiënten met een relatieve indicatie werd gekozen voor een volledige terugbetaling van de rolstoel. Dat type rolstoel is voornamelijk bedoeld voor bejaarde patiënten. De lichtgewicht actief rolstoel is daarentegen bestemd voor gebruikers met een volledig functieverlies van de onderste ledematen. Ook de patiëntengroep met een ernstig functieverlies als gevolg van emyplegie, van osteogenesis imperfecta, van multiple sclerose, van aangeboren of verworven myopathie bij een dijbeenamputatie of een amputatie onder beide knieën, of van morbide obesitas met een heupomtrek van meer dan 130 cm heeft recht op terugbetaling van die rolstoel.

Aangezien er binnen de categorie lichtgewicht actief rolwagens verscheidene erkende modellen op de markt worden gebracht tegen dezelfde prijs als de standaardrolwagen, werd de terugbetalingsvergoeding van de lichtgewicht actief rolwagen vastgelegd op hetzelfde bedrag als dat van de standaardrolwagen.

Het probleem waarnaar u verwijst heeft misschien veel meer te maken met de prijs van sommige modellen lichtgewicht actief rolwagens. Wanneer de voorschrijvers opteren voor het duurdere model betekent dit dat de patiënt een deel van de kostprijs zelf moet dragen.

Recent werd de hele nomenclatuur van de elektronische rolstoel geheel herzien en grondig versoepeld. Momenteel wordt ook de nomenclatuur van andere rolwagens volledig herzien. Eén van de punten die ter bespreking voorliggen is de uitbreiding van de patiëntengroep met ernstig functieverlies als gevolg van specifieke aandoeningen. Ook de patiënten met hersenverlamming - waarnaar u hebt verwezen - zullen worden toegevoegd. Tevens bestudeert de overeenkomstencommissie bandagisten/verzekeringsinstellingen de mogelijkheid om bepaalde lichtgewichtwagentjes op te nemen in de groep standaardwagens, zodat een volledige terugbetaling mogelijk wordt.

Met de wet houdende sociale en diverse bepalingen van 24 december 1999 wordt de wettelijke opdracht van de Wetenschappelijke Raad van het RIZIV verruimd met het oog op een permanente doorlichting van de nomenclatuur. Die raad is nog niet werkzaam omdat de uitvoeringsbesluiten nog moeten verschijnen. Het is de bedoeling dat hij zo snel mogelijk zal functioneren, zodat een permanente doorlichting en modernisering van de nomenclatuur, ook inzake rolstoelen, mogelijk wordt. Het probleem dat u terecht aankaart wordt hiermee gedeeltelijk opgelost.

Mevrouw **Greta D'Hondt** (CVP) : Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord. Iedereen die in zijn omgeving hersenverlamden kent weet met welke problemen deze mensen worden geconfronteerd, zeker als het om kinderen gaat. Uw antwoord doet de betrokken gezinnen ongetwijfeld deugd. Mag ik u vragen welke timing ongeveer wordt vooropgesteld?

Minister **Frank Vandenbroucke** : Eens te meer moet ik het antwoord schuldig blijven.

Mevrouw **Greta D'Hondt** (CVP) : Ik hoop dat het geen jaren meer zal duren.

Minister **Frank Vandenbroucke** : Neen, maar ik durf u geen concreet antwoord te geven.

Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

Question orale de Mme Michèle Gilkinet au ministre des Affaires sociales et des Pensions sur "les maladies chroniques" (n° 896)

Mondelinge vraag van mevrouw Michèle Gilkinet aan de minister van Sociale Zaken en Pensioenen over "de chronische ziekten" (nr. 896)

Mme **Michèle Gilkinet** (AGALEV-ECOLO) : Monsieur le président, monsieur le ministre, chers collègues, à ma connaissance, l'arrêté royal du 2 juin 1998, permettant à un malade chronique de bénéficier d'une allocation forfaitaire de dix mille francs par an, est arrivé à expiration le 1er janvier 2000. Il aurait été remplacé par une autre mesure, mais j'ignore laquelle. Est-ce exact ? Dans l'affirmative, pourrais-je avoir des précisions ? S'agit-il d'une prolongation simple ou le montant alloué a-t-il été revu à la hausse ?

M. le ministre dispose-t-il d'une évaluation de la mesure telle qu'elle a été appliquée par le passé ? J'aimerais en connaître les éléments.

Par ailleurs, monsieur le ministre, à en croire la presse, vous vous seriez déclaré favorable à la concrétisation d'un statut pour les malades chroniques et vous auriez soumis à examen la possibilité d'étendre à certaines catégories le statut VIPO, comme l'a demandé un certain nombre d'associations.

Cette information est-elle correcte ? A-t-on pu avancer dans cette réflexion ? Où en est-elle aujourd'hui ? Quelles seraient les catégories concernées ? Le cas échéant, comment le ministre entend-il concrétiser son intention ?

Enfin, un budget supplémentaire a été octroyé pour l'année 2000, pour la prise en charge des maladies chroniques. Le ministre peut-il me fournir des informations quant à la manière dont se répartit ce budget ?

M. **Frank Vandenbroucke**, ministre : Monsieur le président, chers collègues, je précise à Mme Gilkinet que l'arrêté royal du 2 juin 1998 a bel et bien été adapté. En effet, l'arrêté royal du 20 décembre 1999, publié au Moniteur belge du 31 décembre 1999, prévoit que le forfait de 10 000 francs, destiné aux malades chroniques, est prolongé pour une durée indéterminée. Cette adaptation est en fait une simplification de l'avantage existant, le montant de 10 000 francs restant inchangé.

Pour information, je communiquerai à Mme Gilkinet les chiffres qui ont été portés à la connaissance de l'INAMI en septembre 1999. Le forfait en question a été payé à 33 490 patients, tandis que le forfait pour incontinence, dont le montant est également de 10 000 francs et qui peut être cumulé avec le forfait précédent, a été payé à 20 037 patients. Il s'agit donc d'un groupe très ciblé. La question se pose de savoir si l'on va élargir ce groupe de patients ou si l'on va augmenter le montant des forfaits.

A propos des chiffres qui précèdent, il convient de souligner qu'ils sont sous-évalués étant donné que le versement est effectué par les mutualités et que l'INAMI ne reçoit ces chiffres qu'avec un certain retard. Je précise en outre que l'INAMI effectue actuellement une évaluation de l'avantage en question. Cette évaluation portera surtout sur les critères d'octroi de ce forfait.

J'insiste sur le fait qu'il est peut-être maladroit de discuter d'un "statut des malades chroniques". En général, nous ne parlons pas de statut pour des pathologies spécifiques. On peut aider certaines catégories de malades, mais cela ne crée pas un statut spécifique. Il faut rester prudent lorsqu'on utilise cette expression. Quoi qu'il en soit, je travaille activement à la préparation de nouvelles mesures en faveur des malades chroniques. Comme vous l'avez fait remarquer à juste titre, je dispose, cette année, d'un budget supplémentaire d'un milliard de francs à cet effet. En 2001, ce montant pourrait être porté à 4 milliards.

Quant au contenu de ces nouvelles mesures, je signale à l'honorable membre que je ne souhaite pas anticiper en la matière. Je ne suis pas encore en mesure de répondre à vos questions. Ces mesures auront trait en tout cas, tant à une meilleure protection financière des patients chroniques qu'à une amélioration des soins qui seront mieux adaptés à certaines catégories de ces patients chroniques.

Depuis longtemps déjà, mon cabinet organise des entretiens avec les représentants des mutualités et de l'INAMI en vue de préparer ces nouvelles mesures. Par ailleurs, j'ai créé récemment la section "chronique" au sein du conseil scientifique de l'INAMI. Dans les prochaines semaines, cette section me remettra des propositions concernant les critères de sélection relatifs à certaines pathologies pour lesquelles nous pensons qu'une amélioration concrète de la qualité des soins est possible.

Je demanderai également à cette section de concrétiser le potentiel d'amélioration existant. Cependant, je ne suis pas à même de vous donner le calendrier des travaux qui seront effectués en la matière. J'espère qu'une grosse partie des mesures seront prises avant le mois de juillet 2000, tant sur le plan financier qu'au niveau de l'amélioration de la qualité des soins.

Mme **Michèle Gilkinet** (AGALEV-ECOLO) : Monsieur le président, je remercie le ministre de sa réponse. Si j'ai utilisé des mots qui ne conviennent pas, je le regrette, mais je souhaitais savoir si vous aviez l'intention d'octroyer le statut VIPO à certains malades chroniques ou pour des malades atteints par des pathologies liées aux maladies chroniques.

M. **Frank Vandenbroucke**, ministre : Je resterai prudent à ce sujet car le statut VIPO est lié à une situation sociale et financière et non à une pathologie. Il faut éviter de mélanger ces deux éléments.

Rien n'est exclu, mais je pense que s'impose tout de même une réflexion sérieuse relativement à l'opportunité de donner le statut VIPO sur la base d'une pathologie.

L'incident est clos.

Frank Vandenbroucke

Het incident is gesloten.

Mondelinge vraag van mevrouw Yolande Avontroodt aan de minister van Sociale Zaken en Pensioenen over "de selectie in de aanvullende verzekering 'kleine risico's' voor zelfstandigen" (nr. 909)

Question orale de Mme Yolande Avontroodt au ministre des Affaires sociales et des Pensions sur "la sélection au niveau de l'assurance soins de santé et indemnités 'petits risques' pour les travailleurs indépendants" (n° 909)

Mevrouw **Yolande Avontroodt** (VLD) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, een aantal zelfstandigen die onvoldoende voorzorgen hebben genomen worden geconfronteerd met betalingsmoeilijkheden inzake medische kosten onder meer inzake chronische ziekten.

Kern van het probleem is de aanvullende verzekering voor de kleine risico's. Sinds 1992 werd een beperking van de aansluitingsleeftijd ingevoerd om de financiële leefbaarheid van de verzekering te waarborgen. Een aantal verzekeringsmaatschappijen besliste geen nieuwe aansluitingen te aanvaarden van leden die de leeftijd van 50 jaar hebben overschreden. Bovendien passen de maatschappijen een verschillende premieheffing toe. Dit is paradoxaal. Voor dit soort verzekeringen kunnen de ziekenfondsen immers rekenen op een overheidstoelage van 2 miljard frank die op basis van de leeftijd van de leden wordt verdeeld. De controledienst vraagt zich, mijns inziens terecht, af of de gedifferentieerde premie op basis van leeftijd die de maatschappijen hun leden opleggen alsnog aanvaardbaar is.

Mijnheer de minister, ik wens vier vragen te stellen. Vindt u de gedifferentieerde premie op basis van leeftijd aanvaardbaar ? Wat is uw standpunt inzake de aansluitingsgraad ? De verslagen van de controlecommissie leren dat de aansluitingsgraad, alhoewel hij relatief hoog is, toch afneemt : 62% van de gerechtigden en 73% van de rechthebbenden tegenover respectievelijk 66% en 78%. Men heeft vastgesteld dat de financiële leefbaarheid van de aanvullende verzekering verbeterd is. Acht u het mogelijk dat de beperking van de aansluitingsleeftijd opnieuw onder de loep wordt genomen ? Ik wens te wijzen op de demografische evolutie en hou een pleidooi om de aansluitingsleeftijd opnieuw op te trekken.

Een aantal patiënten, onder meer prostaatankerpatiënten, moeten dure medicatie innemen. Sommigen waren niet op de hoogte van de wijzigingen van 1992. Bent u bereid initiatieven te nemen voor deze categorie ?

Mijnheer de minister, weet u waarom er een lichte achteruitgang in de aansluitingsgraad te noteren is. Welke maatregelen zult u uitwerken om de aanvullende verzekering voor de kleine risico's te stimuleren en op die manier de verzekeringsgraad van zelfstandigen te verhogen ?

Minister **Frank Vandenbroucke** : Mijnheer de voorzitter, ik zal een vrij uitvoerig en misschien enigszins technisch antwoord geven. Het is volgens mij de eerste keer dat dit onderwerp in deze commissie wordt behandeld. Het is een vrij uitgebreide problematiek, mevrouw Avontroodt, en u raakt slechts het topje van de ijsberg.

Het koninklijk besluit van 12 augustus 1994 houdende vaststelling van de toekenningsvoorwaarden en de wijze van verdeling van de rijkstoelagen voor de Dienst voor Geneeskundige Verzorging, Kleine Risico's Zelfstandigen, georganiseerd door de ziekenfondsen en de landsbonden van ziekenfondsen, voorzag dat die rijkstoelagen vanaf 1995 zouden worden verdeeld op basis van een normatieve verdeelsleutel die rekening houdt met dezelfde parameters als deze van toepassing in de verplichte verzekering. Eén van die parameters is inderdaad de leeftijd van de rechthebbende.

Artikel 27bis van de wet van 6 augustus 1990 betreffende de ziekenfondsen, ingevoerd in 1998, bepaalt bovendien dat de normatieve verdeling van de rijkstoelagen zodanig moet zijn dat de verschillen in objectieve gezondheidsrisico's tussen de landsbonden en ziekenfondsen volledig worden verevend en dat de verschillen in uitgaven tussen de landsbonden en ziekenfondsen, die het gevolg zijn van verschillen in risicosamenstelling van de leden, volledig worden gecompenseerd. De uitwerking van dit normatieve verdeelmodel werd, in aanvulling op dat voor de verdeling van de inkomsten met betrekking tot de sector geneeskundige verzorging van de verplichte ziekte- en invaliditeitsverzekering, vastgelegd in een overeenkomst tussen enerzijds het RIZIV en anderzijds universitaire teams van de KUL en DULBIA.

Het uiteindelijke verdeelmodel voor de verdeling van de rijkstoelagen van de Dienst voor Geneeskundige Verzorging, Kleine Risico's Zelfstandigen, werd opgenomen in een koninklijk besluit van 11 januari 1999. Bepaalde ziekenfondsen - u weet ongetwijfeld welke - tekenden tegen dit koninklijk besluit beroep aan bij de Raad van State. Dit besluit werd dan ook ingetrokken via het koninklijk besluit van 19 november 1999. Dit laatste besluit herneemt het door de universitaire teams uitgewerkte verdeelmodel maar verschuift de toepassingsdatum ervan naar 1 januari 1997.

Rekening houdend met de tijd, nodig voor het uitwerken van een normatief verdeelmodel, en de recente publicatie van dit nieuwe koninklijk besluit, was er gedurende de laatste vijf jaar voor de dienst Kleine Risico's grote

Frank Vandenbroucke

financiële onzekerheid waardoor het voor de ziekenfondsen en de controledienst voor de ziekenfondsen heel moeilijk was om de financiële toestand van deze dienst te beoordelen en een gefundeerd beleid uit te stippelen. Pas nu kan bij het opstellen van begrotingen terug gebruik worden gemaakt van meer definitieve financiële gegevens. Dit houdt ook in dat pas in de loop van het jaar 2000 het niveau van de bijdragen zodanig kan worden vastgesteld dat effectief rekening kan worden gehouden met de hiervoor aangehaalde doelstelling van het normatieve verdeelmodel van de rijkstoelage. Dit houdt in principe in dat de bijdrage van de diverse ziekenfondsen naar elkaar toe kunnen convergeren.

Toch kan niet worden verwacht dat de verschillen in de bijdragen van de ziekenfondsen onderling op heel korte termijn zullen verdwijnen. Immers, een deel van de door de ziekenfondsen aan de leden-zelfstandigen gevraagde bijdragen zijn niet bestemd voor de dekking van de terug te betalen prestaties maar bestemd voor de opbouw van de door de controledienst opgelegde minimumreserves.

Op dat vlak zijn de inspanningen die elk individueel ziekenfonds nog dient te leveren zeer verschillend. Deze verschillen worden trouwens nog vergroot door de enorme impact van het nieuwe verdeelmodel voor de rijkstoelagen. Daarbij dient opgemerkt dat het eerste normatieve verdeelmodel momenteel door de universitaire teams wordt geëvalueerd op basis van meer geïndividualiseerde gegevens die door de ziekenfondsen werden verstrekt. Het reeds vermelde koninklijk besluit van 19 november 1999 bepaalt trouwens dat de voorlopige normatieve verdeling van de rijkstoelage van 1998 op basis van een verbeterd verdeelmodel kan worden herzien in 2002.

Die herziening kan belangrijk zijn vermits op 1 januari 1998 de regels inzake verzekeraarbaarheid op het vlak van de verplichte ziekte- en invaliditeitsverzekering grondig zijn gewijzigd. Deze wijzigingen houden onder meer in dat een bijkomend aantal zelfstandigen, die recht hebben op een tegemoetkoming aan mindervaliden, voortaan ook recht hebben op de terugbetaling van prestaties kleine risico's ten laste van de verplichte verzekering.

Desondanks zou reeds kunnen worden overwogen de modulatie van de bijdragen te verminderen en een redelijke spanningsfactor uit te werken om per ziekenfonds en per categorie van leden - alleenstaanden, gezinshoofden - de spreiding tussen de hoogste en de laagste bijdrage te beperken.

De eerste spanningsfactor zou, naargelang de vooruitgang geboekt door de universitaire teams inzake de optimalisatie van het verdeelmodel voor de rijkstoelage, in een volgende fase nog kunnen worden verlaagd. De bijdragen voor gerechtigden die de voorkeurregeling genieten, alsook de bijdragen voor ascendenten, zouden echter buiten het toepassingsveld van deze regeling moeten worden gehouden.

Na een grondige studie en evaluatie van de sterk deficitaire financiële toestand van de dienst voor geneeskundige verzorging kleine risico's voor zelfstandigen, werden een aantal structurele herstelmaatregelen uitgewerkt, namelijk de beperking, in 1993, van de aansluitingsleeftijd tot vijftig jaar, het jaarevenwicht tussen opbrengsten en kosten en de aanzuivering van het gecumuleerd tekort uit het verleden. In de daarop volgende jaren werd echter voorzien in een aantal uitzonderingen op de beperking van de aansluitingsleeftijd. Zo geldt die beperking niet in geval van mutatie naar een ander ziekenfonds, op voorwaarde dat de zelfstandige bij zijn vorig ziekenfonds effectief reeds bij de dienst voor geneeskundige verzorging was aangesloten, of in geval het een gerechtigde betreft die na de leeftijd van vijftig jaar de hoedanigheid van zelfstandige verkrijgt en die in de loop van de vijf voorgaande jaren als gerechtigde of persoon ten laste onderworpen was aan de verplichte ziekte- en invaliditeitsverzekering algemeen regime of die in de loop van de laatste vijf jaar opeenvolgend de hoedanigheid had van bijdragebetalende zelfstandige voor kleine risico's en van werknemer in het algemeen stelsel.

De beperking is evenmin van toepassing op de persoon ten laste van een zelfstandige die zijn hoedanigheid van persoon ten laste verliest omdat hij niet zou beantwoorden aan de voorwaarden om voor de kleine risico's als persoon ten laste te worden ingeschreven.

Kunnen eveneens na hun vijftigste verjaardag tot de betreffende dienst toetreden de zelfstandigen die onder het Belgisch stelsel van de sociale zekerheid vallen, die in een andere lidstaat van de Europese Unie hun woonplaats hadden en een bijdrage betaalden om gedekt te zijn voor alle risico's in dit land en die hun woonplaats terug overbrengen naar België, na hun vijftigste verjaardag.

Rekening houdend met de verbeterde financiële toestand van de dienst voor geneeskundige verzorging zou de beperking van de aansluitingsleeftijd tot vijftig jaar verder kunnen worden versoepeld, en zouden bijvoorbeeld aansluitingen na de leeftijd van vijftig jaar kunnen worden toegelaten mits de betaling van een bijdragesupplement van minstens 10% per jaar aansluiting na de leeftijd van vijftig jaar, zodanig dat de vergelijkbare bijdrage minstens 150% meer bedraagt indien de zelfstandige pas op vijftenzestig jaar of later aansluit.

De hele problematiek omtrent de beperking van de aansluitingsleeftijd meen ik op die manier te kunnen benaderen.

Wat de zwaar zorgenbehoevende zelfstandigen betreft, wees ik reeds op het feit dat de regels inzake verzekeraarbaarheid op het vlak van verplichte ziekte- en invaliditeitsverzekering grondig werden gewijzigd vanaf 1 januari 1998. Deze wijzigingen houden onder meer in

Frank Vandenbroucke

dat een bijkomende aantal zelfstandigen die recht hebben op een tegemoetkoming voor mindervaliden, voortaan ook recht hebben op de terugbetaling van prestaties kleine risico's, ten laste van de verplichte verzekering.

Eveneens belangrijk is dat vanaf 1 januari 1998 zelfstandigen die zich in een invaliditeitsperiode bevinden in de zin van het koninklijk besluit van 20 juli 1971 - die dus meer dan een jaar zijn erkend als arbeidsongeschikt - eveneens recht hebben op de terugbetaling van prestaties kleine risico's ten laste van de verplichte verzekering.

Dat zijn belangrijke uitbreidingen vanaf januari 1998 en dat betekent dat een groot deel van de zwaar zorgenbehoevende zelfstandigen voortaan niet langer moeten aansluiten bij de dienst voor geneeskundige verzorging. Dat geldt ook voor de zelfstandigen van meer dan vijftig jaar die niet waren aangesloten. In de praktijk is er op dat vlak aldus een enorme opening.

De aansluitingsgraad van de zelfstandigen bij de dienst voor geneeskundige verzorging dient met de nodige omzichtigheid te worden geïnterpreteerd. De coëfficiënt drukt uit in welke mate zelfstandigen, aangesloten in de verplichte verzekering, aansluiten bij de dienst voor geneeskundige verzorging. Als zelfstandigen recht hebben op de terugbetaling van prestaties kleine risico's, dan heeft het eigenlijk geen zin bij de dienst kleine risico's aan te sluiten. Theoretisch gezien kan de maximale aansluitingsgraad bij die dienst steeds onder de 100% liggen.

Over de jaren heen bleef de aansluitingsgraad nagenoeg stabiel, namelijk ongeveer 62% voor de gerechtigden, 73% voor de rechthebbenden. Rekening houdend met wat ik zei omtrent de wijzigingen sedert januari 1998, zal de aansluitingsgraad normaal gezien dalen.

Vermits de dienst op facultatieve basis binnen de vrije en aanvullende verzekering van de ziekenfondsen wordt georganiseerd, is het aan de ziekenfondsen om deze dienst te promoten bij de leden zelfstandigen. Uiteraard beslissen de zelfstandigen of zij al dan niet bij deze dienst toetreden.

Mevrouw **Yolande Avontroodt** (VLD) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, het is inderdaad een omstandig antwoord waarin een aantal elementen vervat zitten die aan de vragen beantwoorden. Als u zegt dat de spreiding tussen de hoogste en de laagste bijdragen zal beperkt worden, is dit terecht en hoopvol.

U zegt echter dat een aantal zaken zijn opgenomen sinds de verschuiving op 1 januari 1998. Dat is niet helemaal correct. Zelfstandigen die in een statuut van invaliditeit

terechtkomen, moeten 100% invalide zijn. Dat is een serieuze discriminatie ten opzichte van werknemers die meer dan 66% arbeidsongeschikt moeten zijn. De graad van invaliditeit bij zelfstandigen moet dus ernstiger zijn.

Het is terecht dat er voor deze mensen een aantal bepalingen zijn opgenomen. Het verschil is echter enorm groot. Ik heb een voorbeeld uit de praktijk. Er zijn veel patiënten met prostaatkanker die voor heel dure medicatie staan. Zij moeten behandeld worden, maar ze worden niet erkend als 100% invalide. Het is precies deze categorie die tussen schip en kade valt.

Ik denk alleszins dat dit een goede aanzet is om een aantal correcties in te voeren. Het kan toch niet de bedoeling zijn om de mensen eerst volledig afhankelijk te maken vooraleer ze in aanmerking komen.

De **voorzitter** : Mevrouw Avontroodt, ik heb gezien dat de minister nota heeft genomen van uw vraag.

Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

Mondelinge vraag van mevrouw Greta D'Hondt aan de minister van Sociale Zaken en Pensioenen over "de overname van de kinderbijslagdossiers van de personeelsleden van de RTBF" (nr. 920)

Question orale de Mme Greta D'Hondt au ministre des Affaires sociales et des Pensions sur "la reprise des dossiers d'allocations familiales des membres du personnel de la RTBF" (n° 920)

Mevrouw **Greta D'Hondt** (CVP) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, met de wet van 10 juni 1998 is er een einde gekomen aan het bijzonder stelsel van hoofdelijke bijdragen in het stelsel van de kinderbijslagen. Aan de basis van die wet lag een wetsvoorstel dat wij zelf hebben ingediend. De collega's die in de vorige legislatuur deel uitmaakten van deze commissie herinneren zich ongetwijfeld de moeilijke gesprekken die wij daaromtrent gevoerd hebben. Dit heeft uiteindelijk geleid tot een eerbaar compromis, in die zin dat de afschaffing begon te gelden voor alle nieuwe personeelsleden en een uitdovend karakter had voor diegenen die in dienst waren.

Ten gevolge van deze wet heeft de RTBF op 5 juni 1998 de minister van Sociale Zaken laten weten van plan te zijn zelf de kinderbijslag te betalen aan zijn personeel met als enig doel te komen tot lagere uitgaven. Het kabinet van de minister heeft daarover advies gevraagd aan de RKW. De RKW heeft in een brief van 8 september 1998 zijn opmerkingen kenbaar gemaakt aan de minister van Sociale Zaken. De kers op de taart is dat de RTBF op 21 januari de RKW heeft meegedeeld dat zij haar statu-

Greta D'Hondt

ten gewijzigd had om zelf kinderbijslag te kunnen betalen. Tegelijkertijd vroeg hij de RKW om de kinderbijslag voor zijn rekening te nemen omdat zij dan verlost zouden zijn van de administratieve last. Ingevolge die vraag heeft de RKW op 2 februari 1999 een brief gestuurd aan het kabinet van de minister van Sociale Zaken om te herinneren aan zijn opmerkingen van september. Op 16 maart 1999 heeft de minister geantwoord dat volgens haar redelijkerwijze kon worden aangenomen dat de RTBF, gelet op het decreet tot bepaling van haar statuut, een autonoom overheidsbedrijf is in de zin van de wet van 1991. Hieraan werd toegevoegd dat de RTBF de kinderbijslag zelf kan uitkeren als haar statuten daarin voorzien. Op 15 april heeft de minister het advies van het beheerscomité gevraagd over een ontwerp van koninklijk besluit dat de RKW machtigt om de kinderbijslag te betalen aan de personeelsleden van de RTBF, dit ten laste van de RTBF. Het beheerscomité van de RKW heeft deze adviesaanvraag besproken tijdens zijn vergadering van 20 april 1999 en een omstandig advies overgemaakt aan de minister. Niettemin wordt bij koninklijk besluit van 9 juni 1999 de RKW gemachtigd de gezinsbijslag uit te betalen aan het personeel van de RTBF, dit voor rekening van de RTBF. Op 19 oktober besliste het beheerscomité van de RKW eenparig de minister zijn standpunt mee te delen en erop te wijzen dat het bewuste koninklijk besluit volledig indruist tegen het advies van het beheerscomité en tegen de filosofie van het advies 1250 van de NAR over de wet van 10 juni 1998.

Mijnheer de minister, zult u het initiatief nemen om dit totaal negeren van de bedoelingen van de wetgever met de wet van 10 juni 1998, het totaal negeren van het advies van het beheerscomité en het totaal negeren van het advies van de NAR in deze kwestie ongedaan te maken ?

Hoe groot is het verlies aan inkomsten voor de financiering van de sociale zekerheid als deze beslissing toch zou worden doorgevoerd ?

Mijnheer de minister, welke financiële impact zou het hebben als de anderen die gevat werden door de hoofdelijke bijdragen, in casu de NMBS die de grootste groep vormde, de vrije universiteiten en de VRT, dezelfde beslissing zouden nemen ?

Mijnheer de minister, bent u er niet net als ik van overtuigd dat de beslissing van de RTBF en het koninklijk besluit van 9 juni 1999 in strijd zijn met het ons zo dierbare principe van de solidariteit ?

Minister **Frank Vandenbroucke** : Mijnheer de voorzitter, mevrouw D'Hondt heeft al een aantal elementen gegeven die ik zelf in herinnering wilde brengen. U bent natuurlijk een oud-strijdster in dit dossier. U kent dat goed.

U verwees naar het koninklijk besluit van 9 juni 1999, waarin de RKW inderdaad werd gemachtigd om de gezinsbijslag uit te betalen die is verschuldigd aan het personeel van de RTBF. Zij mochten ook de administratiekosten vaststellen. U hebt alle retroacten genoemd die ertoe hebben geleid om dat koninklijk besluit te treffen. Ik ken dat probleem. Zoals u al zei, heeft het beheerscomité van de RKW mij op 29 september 1999 een brief gestuurd ten gevolge van de publicatie van de tekst in het Belgisch Staatsblad van 9 september 1999. Zij deelde hierin haar bezorgdheid als rijksdienst mee. Het beheerscomité van de RKW herinnert er in die brief aan dat de wetgever bij wet van 10 juni 1998, het specifieke betalingsstelsel van hoofdelijke bijdrage heeft afgeschaft. Men heeft, vanuit een globale opvatting van solidariteit, een sterk signaal willen geven om voorrang te verlenen aan de financiële belangen van de Sociale Zekerheid.

Door haar initiatief heeft de RTBF voor een stelsel van autofinanciering van de betaling van de kinderbijslag gekozen. Dit gaat in tegen de doelstelling om elk afwijkend stelsel inzake sociale bijdragen af te straffen. Het beheerscomité verwijst naar het advies, uitgebracht door de sociale partners op 23 november 1998. Het betrof een advies van de NAR waarbij het comité zich ook heeft aangesloten. Nochtans moet men vaststellen dat, krachtens artikel 1 van het decreet van de Franse Gemeenschap van 14 juli 1997, de RTBF het statuut heeft gekregen van autonoom overheidsbedrijf met cultureel karakter van de Franse Gemeenschap. In deze hoedanigheid en na wijziging van het geldelijk statuut van zijn personeel, heeft de RTBF het artikel 18, tweede lid, van de samengeordende wetten betreffende de kinderbijslag ingeroepen, wat haar toelaat om zelf de kinderbijslag te betalen. Het is juridisch gezien niet zo eenvoudig als men het gehele veld bekijkt. Ik ben van oordeel dat de problematiek van de specifieke financierings- en uitbetalingsregels inzake gezinsbijslagen, die van toepassing zijn op sommige instellingen, in zijn geheel moet worden onderzocht. Hierbij moeten we rekening houden met alle adviezen en de desbetreffende wetten en reglementaire bepalingen.

U vroeg mij naar de financiële weerslag. De financiële weerslag van de beslissing van de RTBF en het koninklijk besluit van 9 juni 1999, werd geraamd op 30 miljoen frank voor het jaar '99, en op termijn op 83,6 miljoen op jaarbasis. Als de NMBS, de vrije universiteiten en de VRT een gelijkaardige beslissing zouden nemen, dan zou het totale bedrag op basis van een extrapolatie, 130,4 miljoen frank aan minderuitgaven voor het jaar '99 bedragen. Op termijn zou het een verlies van 965,9 miljoen frank voor de Sociale Zekerheid betekenen. Dit is een omvangrijk probleem, maar het is niet eenvoudig. Ik probeer dat in zijn geheel te onderzoeken.

Mevrouw **Greta D'Hondt** (CVP) : Mijnheer de minister, over gemakkelijke zaken moeten wij uiteraard geen vragen stellen. Als men redeneert dat men slechts wil investeren in solidariteit in zoverre men in franken en centiemen terugkrijgt wat men heeft gegeven, is onze sociale zekerheid om zeep. Als men bovendien administratief niet in staat is om de uitbetaling te regelen en de RKW dat moet doen, opdat de mensen maandelijks correct hun kinderbijslag zouden ontvangen, krijg ik maagpijn, en dan druk ik mij zacht uit. Dat is de omkering van het solidariteitsprincipe. Daarenboven zullen anderen zich daaraan spiegelen, want het gaat niet over de minstbedeelden in onze samenleving. Hoewel een debat over de financiering van de overheidsondernemingen noodzakelijk is, moet men geen loopje nemen met de solidariteit. Ik hoop uit de grond van mijn hart dat niet te veel gewone burgers die aan het minimumloon werken, dit verhaal horen.

Minister **Frank Vandenbroucke** : Wat mij bezighoudt, is niet zozeer het probleem van de financiering van de RTBF, maar wel het feit dat bijvoorbeeld Belgacom en De Post, die ook laagbetaalde werknemers tellen, zich ook op artikel 18 beroepen. Het beroep op artikel 18 is geen eenvoudige kwestie.

Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

Mondelinge vraag van mevrouw Greta D'Hondt aan de minister van Sociale Zaken en Pensioenen over "de kost van de loonkostendaling en de financiering ervan" (nr. 935)

Question orale de Mme Greta D'Hondt au ministre des Affaires sociales et des Pensions sur "le coût de la réduction du coût salarial ainsi que le financement de celle-ci" (n° 935)

Mevrouw **Greta D'Hondt** (CVP) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, in het regeerakkoord staat : "In het tweede kwartaal van het jaar 2000 zal de regering, naast de verhoging van de sociale Maribel en de invoering van de tegemoetkoming voor startbanen, een substantiële verlaging van gemiddeld ongeveer 32 000 Belgische frank per werknemer per jaar van de lasten op arbeid doorvoeren". Verder staat : "Hierbij zal rekening worden gehouden met de arbeidstijd. De financiering van de loonkostendaling zal tot stand gebracht worden binnen de krijtlijnen van het stabiliteitspact, op zo'n wijze dat het financiële evenwicht van de sociale zekerheid wordt gevrijwaard, rekening houdende met de maatregelen voorzien in dit akkoord. Daartoe zullen de transfers naar de sociale zekerheid verhoogd worden om hetzelfde inkomen te garanderen aan de sociale stelsels".

In de begroting voor het jaar 2000 werd 48,2 miljard frank ingeschreven om de impact van de voor 1 april 2000 geplande loonkostendaling van gemiddeld 32 000 frank per werknemer in de privé-sector te dekken. De oorspronkelijke berekening van de RSZ schatte de totale kostprijs van de operatie reeds op 55,5 miljard frank.

Indien mijn informatie juist is, denkt de regering op basis van een aantal berekeningen, ook aangereikt door mevrouw Onkelinx, dit te kunnen herleiden tot de geciteerde 48,2 miljard frank.

Recente publicaties met de daarbij horende berekeningen wijzen erop dat de integrale uitvoering van het regeerakkoord de kostprijs van de loonkostendaling op 68,7 miljard frank zou brengen. Ik neem dat met een korreltje zout, maar geef toch het cijfer om het verschil weer te geven.

Deze berekeningen zouden gebaseerd zijn op de volgende cijfers van de RSZ : 2 251 000 personen tewerkgesteld in de privé-sector, gecorrigeerd met 103 000 eenheden voor de omzetting van de deeltijds tewerkgestelden. Dus, 2 148 000 werknemers vermenigvuldigd met gemiddeld 32 000 Belgische frank betekent inderdaad 68,7 miljard frank, of een verschil van 20 miljard frank met de in de begroting voorziene bedragen.

Mijnheer de minister, zijn de aangehaalde cijfers van het aantal werknemers dat voor de loonkostendaling in aanmerking komt correct ?

Indien het door mij geciteerde regeerakkoord letterlijk wordt uitgevoerd, bevestigt u dat die loonkostendaling duidelijk meer zou bedragen dan 48,2 miljard frank ? Gaat dit inderdaad meer naar 68,7 miljard frank ?

Hoe zal de regering, indien u deze cijfers geheel of gedeeltelijk zou bevestigen, deze meeruitgave financieren, ermee rekening houdend dat het regeerakkoord deze operatie omschrijft als neutraal voor de financiering van de sociale zekerheid ?

Indien u deze cijfers zou kunnen weerleggen of betwisten, dan kreeg ik graag de cijfers waarop de regering en u zich baseren om tot de berekening van die 48,2 miljard frank te komen, met name het aantal werknemers en de correctiefactor voor de deeltijdse arbeiders.

Bevestigt u dat de integrale uitvoering van de loonkostendaling zal beperkt blijven tot die 48,2 miljard frank ?

Indien alle geciteerde cijfers niet correct zouden zijn, blijft het dan bij die 48,2 miljard frank ?

Minister **Frank Vandenbroucke** : Mijnheer de voorzitter, de RSZ heeft geen enkele weet van een studie, schatting of raming waaruit de door mevrouw D'Hondt aangehaalde cijfers afkomstig zouden kunnen zijn. Mevrouw, ik veronderstel dat de door u geciteerde cijfers het resultaat

Frank Vandenbroucke

zijn van een door u uitgevoerde berekening en ik wil derhalve drie zaken toelichten : ten eerste, hoe de regering is gekomen tot een kostprijs van 48,2 miljard frank voor de supplementaire verhoging vanaf 1 april 2000 in het kader van de structurele lastenverlaging; ten tweede, hoeveel werknemers voor de loonkostendaling in aanmerking komen; ten derde, welke correctiefactor wordt gehanteerd voor de berekening van de deeltijdse arbeid.

Sedert 1 april 1999 is er een structurele verlaging van de lasten, dat weet u. Dat schema is gebaseerd op een progressieve verhoging van de lastenverlaging van arbeiders en bedienden tot één bedrag in het jaar 2004. Dat bedrag kan om de twee jaar herzien worden. Omdat een verlaging van de lasten vooral een positief effect heeft op de laagst geschoolden, werden in de wet ook verschillende loongrenzen ingebouwd. Daardoor is het huidige bedrag van lastenverlaging niet alleen verschillend voor arbeiders en bedienden, maar ook voor verschillende lonen.

Het totale bedrag voor de lastenverlaging 2000 bedraagt 106,6 miljard frank, of een verhoging van 48,2 miljard frank in vergelijking met het initiële schema dat dateert uit de vorige legislatuur.

Die 48,2 miljard frank bestaat uit een verhoging van de enveloppe met 15,8 miljard frank zoals reeds tijdens de vorige regering werd beslist, en een bijkomend budget van 32,4 miljard frank. Dat bedrag omvat eveneens de recyclage van de Maribel bis en Maribel ter-steun.

Het is binnen dit budget dat de sociale partners de RSZ gevraagd hebben een aantal scenario's uit te werken. Naast die budgettaire beperking heeft de RSZ haar berekeningen uitgevoerd overeenkomstig de principes en doelgroepen zoals omschreven in artikel 35, §§ 1 tot 4 van de wet van 29 juni 1981.

Het aantal werknemers uit de privé-sector waarop de maatregel van toepassing kan zijn, bedraagt ongeveer 2 210 000. Daarnaast komen 40 000 werknemers in aanmerking voor de sociale Maribel. Het aantal werknemers waarop de bijdrage effectief van toepassing is en niet nul bedraagt, is 1 870 000. Dan zijn er nog eens 32 000 werknemers die effectief in aanmerking komen voor de sociale Maribel.

U vraagt hoe de deeltijdse arbeid en onvolledige prestaties verrekend worden in de lastenverlaging. Daarvoor wordt de correctiecoëfficiënt μ gebruikt. Die coëfficiënt is gelijk aan nul bij prestaties van minder dan 33% en gelijk aan één van zodra de prestaties meer dan 80% van een voltijdse prestatie bedragen. Tussen die twee grenzen neemt de coëfficiënt lineair toe.

Het gaat hier om de prestatie van de werknemer in de loop van een trimester bij één werkgever. Het kan zijn dat één werknemer in één trimester bij vier werkgevers respectievelijk 20, 15, 19 en 11 arbeidsdagen heeft verricht, in totaal dus meer dan een derdetijds job. Per werkgever echter bedragen de prestaties minder dan 33% van een voltijdse betrekking. Deze werkgevers kunnen bijgevolg geen aanspraak maken op lastenverlaging voor deze werknemer.

Wat de integrale uitvoering van het onderdeel loonkostenverlaging uit het regeerakkoord betreft, vraagt u of deze kosten zich voor het jaar 2000 tot de in de begroting uitgetrokken 48,2 miljard frank zullen beperken.

De sociale partners zijn, in de verschillende scenario's die ze aan de regering hebben voorgelegd, altijd binnen de voorziene enveloppe van 48,2 miljard frank extra lastenverlaging gebleven. Daarnaast heeft deze bijkomende inspanning van 48,2 miljard frank betrekking op het tweede, derde en vierde trimester van 2000 en op het eerste trimester van 2001. We spreken dus eigenlijk over iets dat strikt budgettair gesproken betrekking heeft op twee begrotingsjaren daar we ons begeven van 1 april naar 1 april.

Mevrouw **Greta D'Hondt** (CVP) : Mijnheer de minister, ik meen begrepen te hebben dat het aantal werknemers uit de private sector dat volgens u betrokken is bij de loonkostendaling 2 210 000 bedraagt. Zelf kwam ik uit op zowat 40 000 meer maar daar zal ik geen probleem van maken.

Als ik u goed heb begrepen laat u nog een groep buiten beschouwing. Ik citeer daarom het regeerakkoord waarin sprake is van : "... per werknemer per jaar, zonder onderscheid, behalve de correctiefactor voor de deeltijdsen". Als ik deze bepaling hanteer, klopt onze berekening niet meer. 2 210 000 min een groep deeltijdsen die in fulltime equivalenten worden omgezet, levert een uitkomst van ongeveer 2 100 000. Op dat moment kom ik maar op een gemiddelde van 32 000 frank.

Minister **Frank Vandenbroucke** : Ik hou ook rekening met het feit dat er een groep is waaraan geen enkele bijdragevermindering wordt toegekend. Uit mijn cijfers blijkt dat de mensen, die effectief de bijdragevermindering ontvangen, toch wel een significant kleinere groep is. De regering heeft een budgettaire enveloppe die de basis vormde voor de berekeningen.

Mevrouw **Greta D'Hondt** (CVP) : Ik weet dat ik een nieuwe vraag zal moeten stellen om te weten te komen welke categorie niet in aanmerking komt. Noch in het regeerakkoord, noch tijdens de bespreking van het wetsontwerp heb ik deze groep kunnen detecteren. Ik weet

Greta D'Hondt

wel wat ik met de groep van de deeltijdsen moet doen maar ik heb daarnaast geen categorie meer ontdekt die geen recht heeft op die 32 000 frank. Ik zal dus een nieuwe vraag moeten stellen.

Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

- *De openbare commissievergadering wordt gesloten om 15.30 uur.*

- *La réunion publique de commission est levée à 15.30 heures.*
